

Rozjímanie na nedeľu 29. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 29.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus C). Navrhované témy
sú: vytrvalá modlitba; dôverná
modlitba; spoločná modlitba.

NEVYPOČUTÁ MODLITBA k Bohu je
pre nás často ťažko prijateľná. Sme
zvyknutí na okamžitú dostupnosť,
ktorú nám ponúka technológia.
Čakanie je pre nás ťažké, pretože sa
nám zdá logické, že každé želanie
alebo prosba by mala byť okamžite
splnená. Bez toho, aby sme si to

uvedomovali, tento zrýchlený rytmus môže ovplyvniť aj náš vzťah s Bohom a vedie nás k tomu, že od neho očakávame rovnakú rýchlosť odpovede. Život svätých nám však odhaľuje inú logiku. Modlili sa roky alebo dokonca desaťročia za veľkorysé úmysly s istotou, že vytrvalosť v modlitbe vždy prináša ovocie, hoci sa toto ovocie nemusí prejaviť okamžite ani tak, ako očakávame. Tak zo srdca svätého Josemaríu mnohokrát vyvstával výraz plný dôvery: „*Clama, ne cesses*”[1]. Týmito slovami pripomínal, že hoci Božia odpoveď môže meškať, vytrvalá modlitba vždy otvára cesty. Navyše, toto čakanie môže byť príležitosťou na to, aby v nás rástla túžba po tom, o čo prosíme, a aby sme sa viac zjednocovali s Pánom.

Prečo je potom tak ťažké prijať Božie mlčanie ako odpoveď? Možno práve z tohto dôvodu Ježiš rozpráva

podobnosť o nespravodlivom sudcovi. V ňom Pán zdôrazňuje konkrétny aspekt: „Ako sa treba stále modliť a neochabovať“ (Lk 18, 1). Aby to ilustroval, predstavuje vytrvalý dialóg medzi mocným sudcom – „ktorý sa Boha nebál a ľudí nehanbil“ (Lk 18, 2) – a bezbrannou vdovou, ktorá ho jednoducho prosila: „Obráň ma pred mojím protivníkom“ (Lk 18, 3). Sudca, unavený jej naliehaním, nakoniec súhlasí, nie zo zmyslu pre spravodlivosť, ale aby sa jej zbavil. Týmto obrazom Ježiš ukazuje, že vytrvalosť v modlitbe je podstatná: týmto spôsobom prejavujeme, že to, o čo prosíme, nevychádza z prechodného rozmaru, ale z pevnej túžby obrátiť sa na neho a nevzdávať sa. „Boh počuje volanie tých, ktorí ho vzývajú. Aj naše koktavé prosby, ktoré zostávajú v hĺbke srdca a ktoré sa hanbíme vysloviť, Otec počuje a chce nám darovať Ducha Svätého,

ktorý oživuje každú modlitbu a všetko premieňa“[2].

PO VYSVETLENÍ o dôležitosti vytrvalosti Pán poukazuje aj na základ modlitby, ktorým je viera. Skutočná vytrvalosť pramení z dôvery v Boha. Naša vytrvalosť nie je výsledkom sebestva, ale viery v Božiu silu. Je však možné, že naša krehkosť nás vedie k presvedčeniu, že táto sila je relatívna. Ježiš vnímal tento pocit medzi ľuďmi vo svojom okolí, a preto zvolal: „Nájde Syn človeka vieru na zemi, keď príde?“ (Lk 18, 8).

Boh prostredníctvom svojho Syna chcel dokorán otvoriť brány raja a vyliat na ľudstvo nesmierne dary. Jediným kľúčom, ktorý dokáže privolať túto milosť, je viera. Tak to vyjadril svätý Josemaría: „Občas

počujeme, že v dnešnej dobe sú vraj zázraky menej časté než kedysi. Nebude to snáď preto, že čoraz menej ľudí má živú vieru?“[3]. Tento postreh je stále aktuálny: často nám nechýba Božia sila, ale dôvera.

Preto sa nám svätosť môže niekedy zdať ako nemožná cesta. Uznávame, že existuje priepasť medzi tým, čo Boh žiada, a tým, čo môžeme dosiahnuť vlastným úsilím. Život svätých nám naopak ukazuje, že rozhodujúce nie je to, koľko urobili, ale viera, ktorú mali v Božiu milosť. Taká bola skúsenosť svätej Terézie z Lisieux: „Nadálej mám tú istú smelú dôveru, že sa stanem veľkou svätou, lebo sa nespolieham na svoje zásluhy – ktoré nemám žiadne –, ale na toho, ktorý je samotnou cnosťou a svätosťou. Len On, uspokojujúc sa s mojimi slabými snahami, ma pozdvihne k sebe a zakryje ma svojimi nekonečnými zásluhami, čím ma urobí svätou“[4].

OKREM VYTRVALOSTI a dôvery má kresťanská modlitba ešte jednu charakteristickú črtu: je spoločná. „Hoci je modlitba učeníka dôverná, nikdy neupadá do intimity. V tajomstve svedomia kresťan nezatvára svet za dverami svojej izby, ale nosí vo svojom srdci ľudí a situácie“^[5]. Keď apoštoli požiadali Ježiša, aby ich naučil modliť sa, odovzdal im modlitbu, ktorá okrem iného zdôrazňuje tento aspekt: Otcе náš. V nej sa Boh oslovuje ako Otec, nie aby sa predkladali individuálne prosby, ale spoločné: *príd' k nám tvoje kráľovstvo, daj nám dnes náš chlieb, odpusť nám naše viny.*

Týmto spôsobom dialóg s Pánom formuje naše srdce podľa jeho srdca. „Nemôžeme sa modliť k Bohu ako k *Otcovi*,“ zdôrazňuje pápež Lev XIV, „a potom byť tvrdí a necitliví voči ostatným, ale je dôležité nechať sa

premeniť jeho dobrotou, trpezlivosťou, milosrdenstvom, aby sme ako v zrkadle odrážali jeho tvár v tej našej“[6]. Už od prvých storočí kresťanské spoločenstvo pochopilo silu tohto spoločného rozmeru modlitby. Jeden z cirkevných Otcov rozpráva, ako po hlásaní evanjelia počas Omše „všetci sa spoločne modlíme za seba... a za všetkých ostatných, kdekoľvek sa nachádzajú, aby sme boli uznaní za spravodlivých v našom živote a aby sme boli verní prikázaniam, a tak dosiahli večnú spásu“[7].

Liturgia si toto vedomie zachováva dodnes. V obrade prijímania Cirkev prosí Boha o pokoj a jednotu modlitbou, ktorá vyjadruje dôveru celého Božieho ľudu: „Nehľad na naše hriechy, ale na vieru svojej Cirkvi a podľa svojej vôle jej milostivo daruj pokoj a jednotu“. Táto modlitba, opakovaná pri každej eucharistickej slávnosti, vyjadruje, že

sila viery nie je len individuálna, ale aj spoločenská. A na čele tejto rodiny stojí Panna Mária, ktorá otvorila cestu pre celú Cirkev najplodnejším úkonom dôvery v dejinách: „Nech sa mi stane podľa tvojho slova“ (Lk 1, 38).

---

[1] Svätý Josemaría, *En diálogo con el Señor*, bod 86.

[2] František, *Audiencia*, 9-XII-2020.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 190.

[4] Svätá Terézia od Dieťaťa Ježiša (z Lisieux), *Obras completas*, ed. Monte Carmelo, Burgos 2006, s. 139.

[5] František, *Audiencia*, 13-II-2019.

[6] Lev XIV, *Anjel Pána*, 27-VII-2025.

[7] Svätý Justín, *Apológia I*, 65-67.

.....

pdf | document generated
automatically from